

Với người phụ nữ của mình.....

Cô ấy bảo với anh muốn trồng một giàn hồng bên cửa sổ, anh nói:

“Dạo này bận quá, để tuần sau rảnh anh làm cho.”

Tuần sau được nghỉ nhưng anh lại lười, câu chuyện thoáng qua trong đầu rồi bay đi mất.

Anh nghĩ:

"phụ nữ ấy mà, tùy hứng một lúc rồi quên nhanh thôi".

Cô ấy nằm cạnh anh lướt facebook, chỉ cho anh xem một đồ vật cho gia đình.

“Em muốn mua. Được giảm đến 50% trong ba ngày, mai là ngày cuối rồi, anh chở em đi mua nhé.”

“Ừ, dễ mà. Mai anh chở đi mua!

Tối hôm sau bạn bè rủ đi ăn mừng dự án vừa hoàn thành, cô gọi mấy cuộc nhưng anh không nghe máy, anh kiên quyết tắt chuông. Vài chuyện vặt vãnh của phụ nữ, sánh sao được dịp bạn bè tụ tập cùng nhau.

Nửa khuya mở điện thoại, thấy cô nhắn tin:

“Em đói quá, anh về mua cho em ổ bánh mì được không?”

Anh nhìn đồng hồ, đã gần một giờ sáng, anh nhét điện thoại vào túi nghĩ rằng cô ngủ rồi. Ăn khuya cũng không tốt.

Anh mở cửa nhẹ, cô nằm quay mặt vào trong thở đều, anh đặt mình nằm xuống rồi ngủ ngay, không phát hiện bờ vai người bên cạnh rung lên khe khẽ (vì đói)

Chiều nay về nhà anh thấy mấy chậu hoa đang khoe sắc, màu hoa đỏ tươi, hương thơm thoang thoảng. Anh khen:

“Hoa đẹp đấy. Em tự trồng à?”

Cô không trả lời, loay hoay bày đồ ăn lên bàn, anh cũng chẳng để tâm, cầm điện thoại lướt vài trang tin tức, bữa cơm trôi qua như cái chớp mắt, chỉ có tiếng nhạc của Lê Cát Trọng Lý văng vẳng lúc xa lúc gần:

“Thương em thương tình đa mang
Yêu trăng ba mươi quên mình...”

Dạo này cô ít nói hẳn, thỉnh thoảng anh thấy nhà có vài cái mới mẻ: rèm cửa được thay, đèn phòng ngủ cũng là loại khác, toả ra màu vàng ấm áp, có lúc bước vào nhà nghe mùi tinh dầu thoang thoảng dễ chịu, phòng tắm để chậu tràu bà xanh mát...

Anh nghĩ phụ nữ thật vẽ chuyện, toàn để tâm những tiểu tiết đâu đâu.

Chợt tối nay về nhà thấy chiếc vali to trước cửa, cô ngồi đợi sẵn, ngược lên nhìn anh cười.

“Đi đâu đấy?”

“Đi xa.”

“Em đùa à. Không vui đâu.” - Anh chau mày, cởi đôi giày vứt sang một bên.

“Em đi thật. Rời khỏi đây, rời khỏi anh.” - Cô lại cười, khuôn mặt yên ả như mặt hồ, thậm chí không có một nét buồn thương nào.

“Tại sao? Chẳng phải chúng ta đang sống chung rất tốt?”

“Ừ, rất tốt...” - Cô đứng dậy, vuốt lại nếp váy hơi nhàu - “Tốt với anh nhưng không phải với em. Em cần một người thương, không phải một người chỉ để sống cùng. Anh xem, hoa em có thể trồng, ống nước có thể thay, điện hư có thể sửa, đói có thể tự nấu ăn, bệnh có thể tự mua thuốc... Vậy cần anh làm gì?”

Anh đứng lặng thinh, nhớ lại những ngày đầu gặp cô: Cô mỏng manh, bé nhỏ, hét lên khi thấy một con gián, cắt miếng chanh liền đứt tay, anh bảo:

“Em vụng về thật, em chỉ ở bên cạnh anh thôi, ở với thằng khác nó đá em lâu rồi!”

Giờ cô đứng trước anh, vẻ mặt bình lặng, khoé miệng hơi mỉm cười không có chút gì giận dữ. Tự dưng anh thấy ghen ghen.

Cô lướt qua anh, mùi nước hoa thoang thoảng quen thuộc, anh bật ra một câu lạc lõng:

“Váy đẹp lắm.”

Cô hơi dừng lại, cúi đầu:

“Chắc anh quên rồi. Là chiếc váy giảm giá em muốn anh mua cho em. Lúc em để dành được đủ tiền mua được nó thì đã không còn giảm nữa, khá đắt nhưng em nghĩ mình xứng đáng.”

Cô khép cửa. Tiếng rất êm.

Anh nhìn ra bậu cửa, giàn hồng vẫn đỏ tươi, rung nhè nhẹ.

Mâm cơm trên bàn để sẵn, chỉ có một chiếc bát, một đôi đũa...

Và nhà chỉ còn mình anh.

Anh chợt nhớ từng nghe ai đó nói:

“Với người phụ nữ của mình, tốt nhất là đừng sống thế nào mà cô ấy buộc phải trở thành người mạnh mẽ, vì đó cũng là lúc bạn đánh mất cô ấy rồi.”

Từ fb Phuong Tran